

Ája!

ÁRNI GREGERSEN

Tað góða við, at nógv ferð er á búskapinum, er at tað er arbeiði til allar hendur, so at siga.

Fleiri fyrirkur tørva fólk, sum vilja taka eina hond í. Kanska ikki altíð fulla tíð, men teir partar av vikuni, tá ið mest stendur á.

Støðan ger, at arbeiðsmarknaðarpolitikkur eftir mínum høvdi kann praktiserast.

Havi altíð hildið, at hetta við at seta mörk fyri, nær fólk skulu gevast at arbeiða, er ein vánalig loysn.

Kenni ótald dømir um, at tvungin pensjoning frá einum arbeiði, har viðkomandi hevur trivist væl, hevur havt katastrofalar fylgjur við sær.

Uttan mun til hvat vit ganga runt og siga, so hongur okkara samleiki óloysiliga saman við tí vit gera.

Tí er tað sum at fáa ein hamara í høvdið, tá ið eitt bræv kemur frá arbeiðsgevararanum sum sigur, at nú kanst tú ikki longur arbeiða her, tí sambært tínari gomlu dópsattest, so er tú farin

um eitt mark, sum ger, at arbeiðsmarknaðurin kassarar teg.

Fari ongantið at tvíhalda um, at hesi tilkomnu skulu halda fram í sama starvi for ever, men sum samfelag mugu vit duga at innrætta okkum soleiðis, at tey gomlu sum orka og vilja, sleppa at eiga lut í arbeiðsmarknaðinum longur enn til tey fylla 67 ella 70.

Sjálvandi skulu tey ikki plágast við eins stórari ábyrgd og heldur ikki við so langari arbeiðstíð, sum vóru í góðu árunum

Men tað sum vit ongantið eiga at gloyma er, at hetta, sum onkuntíð verður kallað "gráa gullið" er ein virðismikil kelda í øllum samfeløgum.

Tað kann vera, at tey ikki renna so skjótt ella at heilasnúðningarnir hava minni ferð, men tey hava lívsroyndir og vitan, sum øll samfeløg hava brúk fyri.

Tey bera ein mentunrarv – ja, mentunrararvur er eisini á arbeiðsmarknaðinum – víðari, sum tey forkelaðu ungu mugu taka til sín.

Ivist onga løtu í, at gevur

Árni Gregersen,
journalistur,
skrivar

©Álvur Haraldsen

samfelagið hesum fólki loyvi framvegis at virka á arbeiðsmarknaðinum í tann mun tey orka og tíma, so er tað besta sparringin nakar kann gera í heilsuverkinum yvirhøvur.

Trivnaður hevur so nógv at siga fyri okkum, at mín fasta sannføring er, at trivnaðurin í nógvum førum avger um vit eru væl ella illa fyri – bæði sálarliga og líkamliga.

Fakfeløgini eiga at skilja, hvussu stóran týðning hetta hevur og ikki við steinaldarretoríkki royna at reka hesi fólkinu av arbeiðsmarknaðinum.

Og tað sama eiga politikarnir.

Hoyrði um eitt eldri par.

Hann er beint undir 80, men er so væl fyri, at hann fer til arbeiðis á sínum gamla arbeiðsplássi hvønn einasta dag. Nei, tað kemur ikki altíð so nógv burturúr, men hann er upptikin og er vð at bera søguna víðari. Hansara pensjónstíð fer til at fara til arbeiðis – ikki tí hann má ella skal, men tí tað gevur honum trivnað.

Konan er eisini væl fyri. Hon er eisini eini tvey ár yngri. Hon fegnast um, at maðurin fer til arbeiðis. Tað gevur innihald og hon sjálf er eisini so væl fyri, at hon sjálf velir at farra upp í

stigan og malar vindeyguni.

Eg meini bara hetta er eitt gott dømi um, hvussu tað kann skipast.

Ikki tí eg havi gloymt onnur, sum av einari ella aðrari orsök ikki kunnu fara til arbeiðis vegna sjúku og annað.

Tey skulu í stóran mun fáa frið og hjálp, men øll hini: lat tey sleppa at taka eina hond í heldur enn at dovna burtur heima á sovuni.

Ája, so høvdu vit havt eitt gott og aktivt samfelag.

TAÐ FER OV NÓGV TÍÐ TIL SPILLIS

Ov nógv fólk mæta ikki til kanningar, sum tey eru boðsend til á Landssjúkrahúsinum

ÁKI BERTHOLDSEN

Tað er ein stórir trupulleiki, at fólk, sum fáa tíð til kanningar av ymsum slag á Landssjúkrahúsinum, ikki mæta upp. Og av tí sama er tað alt ov nógv arbeiðstíð, sum fer til spillis, tí tað ber ikki til at kalla aðrar sjúklingar inn við ongari ávaring.

Johnny í Grótinum, stjóri á Landssjúkrahúsinum sigur, at á summum økjum eru tað heilt upp í 15 prosent av sjúklingunum, sum eru boðsendir til kanningar, sum ikki mæta upp. Á øðrum økjum er talan um ein seks ella sjei prosent.

– Tað er alt ov nógv arbeiðstíð, sum fer til spillis av hesi orsök, sigur stjórin á Landssjúkrahúsinum.

Hann sigur, at tað er serliga til kanningar, har bíðitíðin er long, at nógvir sjúklingar ikki mæta upp. Hann heldur, at ein høvuðsorsøk til tað stóra forfallið, er, at bíðitíðin er so long, at sjúklingarnir rætt og slætt gloyma tað burtur aftur.

Men nú eru stig tikin til at bøta um støðuna. Eitt stig er, at nú verða sjúklingarnir boðsendir til kanningar við telduskipanini, Mínboks, har tað eisini ber til hjá sjúklingum at broyta sínar tíðir. Somuleiðis verður arbeitt við at seta eina sms skipan í verk, har sjúklingar, sum skulu til kanningar, fáa eini boð á telefonina við eini áminning um kanningin.

Johnny í Grótinum ásannar, at tað slepst neyvan undan, at eitt

ávíst forfall verður, men hevði tað komið niður á eini tvey ella trý prosent, varð nógv vunnið.

Fólk skulu nú áminnast betri um, at tey hava tíð til kanningar á Landssjúkrahúsinum